SAX ROHMER

VOALUL SFANT

SAX ROHMER

VOALUL SFÎNT

VOALUL SFÎNT

Arabul se codi o clipă, se uită nesigur în direcția porții și mă privi în ochi.

— Este unul din oamenii din Tir, șopti el misterios, aplecîndu-se la urechea mea. Este unul din ginii cei răi, una din creaturile lui Abu Tabah.

— Într-adevăr, am spus eu mirat. Dacă te înțeleg bine, apoi acest Abu Tabah este preot, care oficiază ca preot, cît și un om care se ocupă cu spirite rele, cu gini și efriți. Dar asta este foarte bizar, prietene.

— Da, este ciudat și îngrozitor, zise el încet. Și mai cred, că pe drumul vieții mele mă voi mai încurca încă în multe lațuri și că pînă la urmă tot voi cădea în disperare și singurătate.

Apoi adăugă: „Allahu akbar!“ (Dumnezeu este mare) și după aceasta: „Hadid! Ya; maum!“ (Tu fier nenorocit). O veche formulă vrăjitorească de blestem, de care se tem toți ginii, căci fierul îi îngrozește.

— Sînt lucruri despre care nu trebuie să vorbești, continuă el, și istoria lui Abu Tabah face parte din acestea.

Ciudata întîmplare îmi trezise atenția, dar eu mai și știam, că prietenul meu Ali Mohammed nu-mi va mai spune nimic altceva.

De aceea m-am despărțit repede de el, dar tot mă mai gîndeam la întîmplare și-i căutam o explicație. Bineînțeles, știam de superstiția care domnea în acest cartier. Fiecare stradă, ba chiar fiecare casă, își avea ginul ei. Dar cine era acest Abu Tabah și ce situație deținea el ? Fără îndoială că era un preot mahomedan, dar Ali Mohammed nu-mi spusese și la ce moschee slujește. Și, mai ales, nu-mi spusese de ce se teme atît de mult de Abu Tabah ?

Am lăsat gîndurilor frîu liber, în timp ce mergeam mai departe prin străzile înguste. Cerșetorul chiar nu se mai vedea, în schimb, nu știu cum s-a făcut că m-am trezit deodată în mijlocul unei adunări gălăgioase și agitate de indigeni, într-o curte de lîngă El-Așraf. Urmărind privirile lor, mi-am dat seama că cineva trebuia să se afle la pămînt. Regiunea Suk-el-Attariu este puțin populată, mai ales în timpul călduros al amiezii, așa că-mi fac loc printre oameni, ca să văd despre ce e vorba. Se putea prea bine, ca unui turist neobișnuit încă cu căldura tropicală, să i se fi făcut rău și să fi căzut jos.

N-am aflat niciodată care fusese motivul că se adunaseră atîția indigeni în acest loc, căci, abia ajunsesem la locul presupusului accident, că cineva îmi aruncă peste cap un sac împuțit. De bună seamă că cineva mă urmărise. O mînă vînjoasă îmi astupă gura, apoi am fost ridicat de niște brațe puternice și dus undeva. Mai tîrziu am simțit că sînt coborît pe o scară de piatră și lăsat într-o încăpere răcoroasă, o pivniță.

Pe vremea aceea eram reprezentantul firmei Murphy & Co. din Birmingham și trecusem de-acum prin destule situații neplăcute. Dar cu toate

că trăisem cîțiva ani în Cairo, nu mi se întîmplase niciodată să întîmpin vreo primejdie, fie în cartierul indigenilor, fie în cel european. Mă simțeam în acest oraș atît de sigur ca în Londra, și în orice caz mai sigur ca în Paris. De aceea, acest atac neașteptat mă surprinse foarte mult și nu mică mi-a fost spaima. În afară de aceasta, groaznicul miros de usturoi al sacului îmi era insuportabil.

Am fost depus pe dușumea — formată din plăci de piatră — cu mîinile legate la spate cu o sfoară solidă. Alți oameni erau ocupați să-mi lege picioarele. Sacul a fost tras mai sus, dar capul îmi rămăsese tot acoperit. Și în timp ce o mînă îmi astupa gura, niște degete abile îmi cotrobăiau prin toate buzunarele. La început crezusem a fi căzut în mîinile faimoșilor patruzeci de tîlhari.

Cînd am băgat însă de seamă, că punga, portofelul și celelalte obiecte mi-au fost băgate la locul lor înțelesesem că acest atac nu avea nimic comun cu un atac banditesc și că avea la bază vreun motiv deosebit.

Tocmai cînd am ajuns la această concluzie, cineva îmi trase sacul de pe cap. Mă găseam pe dușumeaua unei pivnițe mici, întunecate. Alături de mine am descoperit un negru uriaș, mușchiulos, respingător de urît, cu fața ciupită de vărsat, care mai ținea încă în mîna lui mare sacul meu. Dar în fața mea se afla un bărbat zvelt ale cărui mîini ca sidefu se odihneau pe mînerul unui baston de abanos.

După toate probabilitățile, era un egiptean, și apariția lui avu asupra mea un efect atît de neobișnuit și de ciudat, că fără voie am înghițit cuvintele aspre care îmi stăteau pe limbă. M-am uitat mut la omul care ordonase arestarea mea, căci nu mă

mai îndoiam nici o clipă că el era responsabil de tot ce mi se întîmplase mie.

Îl socoteam cam în vîrstă de treizeci de ani. Trăsăturile lui erau fine și avea o mustață mică, neagră. Purta o haină de mătase neagră, un turban alb și pantofi galbeni. Fața lui avea un aer ascet și minunații lui ochi, adînc întunecați, luceau melancolic. Dar în jurul buzelor lui roșii, întredeschise juca un zîmbet prietenos, aproape duios. Se mișca grațios și cu o liniște distinsă, dar cu tot exteriorul lui atrăgător, ceva mi-l făcea totuși respingător într-o oarecare măsură.

— Sînt dezolat și trist, mi se adresă el în arabă, și sufletul meu nu se poate consola de cele ce a trebuit să suferi de pe urma ordinelor mele. Spune-mi ce pot face, ca să îndrept totul ?! Tot ce stă în puterea mea se va face și eu voi executa ordinele d-tale ca un sclav.

Pronunțase aceste cuvinte amabile cu o voce melodioasă, plăcută, dar eu îmi spuneam că, în spatele politeței dovedite și a adîncurilor frumoșilor ochi de gazelă, se ascundea o hotărîre aspră și o lipsă de considerație dintre cele mai reci.

Meseria mea mă învățase dintotdeauna să fiu prudent. Picioarele îmi fuseseră dezlegate, mîinile nu încă și negrul cel îngrozitor tot mai era lîngă mine. Mă aflam în orașul modern Cairo; trupele engleze ocupau citadela și erau încartiruite în cazărmile din Kasr-en-Nil ; și desigur că, pe undeva, prin apropiere, se găsea și un polițist indigen; și în Egipt stăpîneau legea și ordinea secolului douăzeci. Dar din anumite motive, nu țineam să aduc la cunoștința autorităților atacul suferit, dealtfel, pentru

moment, nici n-aș fi putut-o face. În afară de aceasta voiam, prin orice mijloace, să aflu ce era în spatele afacerii și de aceea mi-am impus liniștea.

— Am plăcerea să vorbesc cu Imam-ul Abu Tabah ? îl întrebai la întîmplare, și anume în englezește.

Aș fi gata să jur că omul meu, cu toată extraordinara lui stăpînire de sine, a tresărit ușor, deși poate numai timp de o fracțiune de secundă. Aplecat, plin de demnitate îmi răspunse într-o englezească curgătoare :

— Da, mi se spune Abu Tabah. Vă asigur că tratamentul nepoliticos de care ați avut parte este datorat numai unui exces de zel pentru mine și vă cer mii de scuze. Dați-mi voie să vă scot cu cătușele de la mîini și să trimit să vi se aducă o arabiyeh, cu care să vă puteți înapoia la hotel.

— Nu este nevoie să vă scuzați. Dacă m-aș fi înapoiat imediat la hotel, aș fi ajuns prea devreme pentru masă. Iar în ce privește mirosul de usturoi al sacului care mi-a fost aruncat peste cap, am adăugat cu ironie, vă rog să credeți că am o deosebită preferință pentru el !

Abu Tabah zîmbi și plecă din nou capul. Apoi ridică bastonul de abanos și arătă cu el mîinile mele încătușate. Cît ai clipi din ochi, negrul îndepărtă legăturile și mă puse în picioare.

M-am uitat la ușa cam dărăpănată a pivniței, care forma intrarea în ea, și am apreciat în gînd cu iuțeală greutatea negrului uriaș. Apoi am privit cu severitate pe Abu Tabah, dar el întîmpină privirile mele cu un zîbet dezarmant.

— Unul din servitorii mei vă va aduce o arabiyeh, spuse el politicos.

Cînd seara la hotel mi-a fost adusă cartea de vizită a lui Ali Mohammed, m-am gîndit imediat din nou la cerșetorul, chiar și la Abu Tabah, de pe buzele căruia curgeau cuvintele acelea dulci ca mierea .Tocmai stăteam de vorbă cu două americane încîntătoare, cu care eram la o masă pe terasă. Le-am rugat să mă ierte și m-am dus înaintea lui Ali Mahommed pe care l-am găsit în holul cel mare al hotelului.

Fără nici o introducere, a început imediat să-și spună necazurile. Tîrziu, spre seară, fusese momit departe de prăvălie și, în lipsa lui, toată casa, din pivniță pînă în pod, fusese răscolită. În afară de aceasta, la înapoiere spre casă, fusese atacat în cartierul Shuora și percheziționat cu cea mai mare grijă. Înapoiat acasă, a găsit întreaga locuință într-o stare de încurcătură, că nu se poate descrie.

— Mă tem de viața mea, spuse el încet, și din expresia feței lui mi-am dat seama că e sincer. Dar unde aș putea eu găsi în Cairo, cît e de mare, un om care să-mi apere interesele și în care să am încredere ? Dacă ți-aș da zece la sută din afacerea pe care o am în perspectivă, ai vrea să mă ajuți Kernaby Pașa ? Asta ar însemna cam o sută de lire sterline.

L-am asigurat că primesc cu plăcere o asemenea propunere.

— Dar în cazul acesta ar trebui să te deghizezi într-o femeie bătrînă și să vizitezi haremul unui bey bogat, continuă el. Eu îți dau un inel pe care îl vei arăta Bowabului (eunucului) supraveghetor de la poarta grădinii acestui harem. Ajuns la poartă, bați de trei ori lung și de două ori scurt.

Intrînd apoi înăuntru, vei încasa pentru mine o mie de santal pe care o vei înmîna unei anumite doamne din harem. Eu am cutiuța la mine, dar ea constituie o primejdie permanentă pentru viața mea și, tot din cauza acestei cutii, sînt mereu urmărit de servitorii vrăjitorului Abu Tabah.

Aflasem deci pînă acum o parte însemnată a misterului, dar vroiam să cunosc și restul. Bineînțeles, îmi dădeam de la început seama că realizarea planurilor cuprindea anumite primejdii și pentru mine. De aceea i-am spus lui Ali Mohammed că mă voi mai gîndi asupra afacerii și că în cursul dimineții de mîine îi voi da un răspuns precis.

L-am condus pînă la poartă; terasa hotelului era pustie, părăsită.

Ali coborî treptele scării principale și o coti în strada Sharia Kamel Pașa. Doi arabi îmbrăcați în alb, și care păreau a fi în slujba hotelului, precum și un grup de indigeni, stăteau la poalele scării. Deodată am băgat de seamă că toți acești oameni se uitau cu ură la Ali Mohammed, dar era de-acum prea tîrziu ca să-i mai atrag atenția. Oamenii i-au făcut loc, e drept, dar într-o clipă au tăbărît asupra lui; se încinse o încăierare în toată regula, cu rezultatul că unul din cei mai bogați negustori din Muski se alese cu oasele rupte, cu trupul vînătăi și hainele praf.

Am alergat imediat în ajutorul lui. Dar și portarul și alți angajați ai hotelului au apărut la fața locului. Cînd am ajuns jos, m-am împiedecat de un tarbuș (acoperămînt al capului), care tocmai fusese zvîrlit ca o minge de fotbal din mijlocul încăperii.

În mod mecanic, m-am aplecat să-l ridic. Eram surprins de greutatea lui și, cînd m-am uitat în interiorul tarbușului, am observat o cutie mică, lunguiață, de care era prins un inel de pecete de o formă ciudată. Ambele obiecte erau foarte abil legate, cu fire de mătase, de partea superioară a tarbușului. M-am uitat repede în jurul meu și mi-am dat seama că întîmplarea nu mai avusese nici un martor.

Am băgat iute mîna în tarbuș și am smuls dintr-o dată atît cutia, cît și inelul. Între timp uriașul portar al hotelului izbutise cu ajutorul unui polițist și al cîtorva oameni din personal, să respingă pe agresori. Forța publică restabili complet liniștea, mulțumită bastonului său de cauciuc, de care făcuse uz pînă la saturație.

Indigenii, care o luaseră la fugă în toate părțile, au mai fost urmăriți un timp, dar de prins n-a fost prins nici unul.

Ali Mohammed se ridică greoi de jos. Veșmîntul lui alb era rupt și murdar. Veni spre mine, se scutură de praf și se rușină că nu avea tarbuș pe capul lui ras ca în palmă. Înclinîndu-mă politicos i-am dat tarbușul.

Imediat aruncă o privire înăuntru.

— Oh ! Allah ! începu el să se vaite. Am fost prădat ! Sînt de-acum pierdut !

Dar, deși făcea o mutră de martir, trăsăturile lui nu puteau ascunde o anumită ușurare.

Este o prostie, declară el apoi, să te împotrivești lui Abu Tabah. Ar fi fost bine să cîștig banii beyului, dar e și mai bine să trăiesc în liniște.

M-am trezit în plină noapte dintr-un somn foarte agitat. Visasem că niște degete lungi, vînjoase,

îmi făceau pase hipnotice peste frunte. În primul moment nici nu-mi venea să cred că sînt treaz, pentru că mîna aceea de fildeș, pe care o văzusem în vis, tot se mai mișca în cercuri magice pe deasupra mea. Dar o altă mînă se vîrî sub pernă !

După cum am mai spus, în decursul anilor mă obișnuisem să-mi stăpînesc orice pornire impulsivă. Fără să deschid ochii mari, am început să mișc încet mîna spre partea aceea a patului unde atîrna de zid un pistol băgat în tocul lui.

Cînd am pus mîna pe mîner, m-am trezit de-a-binelea... cu o mișcare rapidă am dus arma în fața lui... Abu Tabah !

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ah, fii bun, prietene, și fă lumină, am spus eu politicos. Comutatorul este acolo lîngă ușă.

Abu Tabah se ridică, trase mîna de sub pernă, se înclină grav și se duse spre ușă. Peste o clipă, o lumină gălbuie se răspîndi prin încăpere; peste tot domnea cea mai mare dezordine. Se vedea bine că Abu Tabah cercetase amănunțit tot bagajul meu.

— Fii bun și ia loc, l-am invitat eu. Dar aci, la masă lîngă mine.

Ciudatul meu musafir dădu curs invitației.

— Este pentru a doua oară că te faci vinovat de o mare impoliteţe față de mine !

— Eu n-aș putea întrebuința cuvinte atît de aspre. Dar mă tem că am venit prea tîrziu.

Vorbele lui au avut darul să mă lămurească într-o oarecare măsură. Dacă procedam înțelept și cu prudență, puneam mîna pe toate firele jocului.

— Abu Tabah, trebuie să-ți continui cercetările chiar în haremul beyului.

Imamul ridică din umeri.

— Casa lui Yussuf Bey este păzită cu străşnicie. Deci, servitorii mei s-au lăsat să fie înşelaţi, aşa că vor fi pedepsiţi.

— Ei n-au nici-o vină. Era cu neputinţă să observe cum m-am strecurat în casă, am declarat eu, dealtfel în perfectă concordanţă cu realitatea.

Abu Tabah zîmbi.

— Aha ! va să zică, dumneata erai acela care ai dat acolo sfîntul barko (voalul) al lui Seyideh Nefiseh ? Şi în seara aceasta, Ali Mohamed ţi-a plătit recompensa pentru această primejdioasă întreprindere ?

— Exact aşa s-au petrecut lucrurile. Este de admirat felul precis în care eşti informat.

Făcusem un pas înainte, căci aflasem ceva de mare importanţă; minunatul Yashmak de mătase, garnisit cu perle, pe care-l găsisem în cutia de metal, nu era altceva decît voalul, renumit în lumea întreagă al celebrei Seyideh Nefiseh.

— Această femeie, Shamarah, continuă vizitatorul meu, ai cărui ochi străluceau acum sinistru şi fanatic, a fost înainte o simplă dansatoare. Ea va ruina pe Yussuf Bey, aşa cum a ruinat şi înaintea lui pe Ghuri Paşa. Ea este blestemată pentru totdeauna şi pe lumea cealaltă va împărtăşi soarta ticăloaselor de femei care-şi prostituează trupul. Focul iadului o va mistui, dacă va îndrăzni să poarte Yashmakul cel sfînt al lui Nefiseh.

Fac iar ceva nou. Pe femeia căreia aveau să-i dea voalul, o chema Shamarah şi, după toate probabilităţile, era favorita cunoscutului Yussuf Bey. Siguranţa cu care vorbea Abu Tabah îmi spunea că el era convins a fi sfîrşit cu perchiziţionarea camerei mele. Era încredinţat că voalul nu era în posesia mea.

Se uita la mine cu o privire hipnotică, deși ochii lui aveau acum din nou o nuanță de tandrețe, tot nu mă simțeam în largul meu. Pentru un hoț prins asupra faptului, pe care-l țineam în șah cu revolverul întins, prea era calm și imposibil.

— Ai făcut un lucru rău, spuse el, cu vocea lui melodică, pentru că ai îndeplinit poftele urîte ale unei femei rele. Dar îți dau prilejul, ca printr-o faptă bună nu numai să repari greșeala, dar și să-ți întreiești cîștigul.

Lucrurile se desfășurau după dorință și eu am dat aprobativ din cap.

— Spune mai precis, ce plan ai ?

— Eu sînt un moslem și, cu toate că Yussuf Bey este cîinele cel mai ordinar și mai rîios dintre toți cîinii din Cairo, el rămîne totuși un credincios și eu nu pot călca în haremul lui.

— Probabil că, dacă ar ști că Shamarah are voalul cel sfînt, l-ar restitui, ripostai eu liniștitor.

Abu Tabah dădu din cap.

— Sînt greutăți mari și, ca să nu afle toată lumea de furt, nu trebuie să mai pierdem nici un moment. De aceea îți propun: du-te înapoi la ticăloasa de Shamarah și spune-i că marele muftiu a hotărît moartea ei, dacă nu-i înapoiază imediat voalul. Sileș-te-l pe Ali Mohammed să dea banii înapoi. Și o s-o facă, dacă îi aduci și lui la cunoștință aceeași amenințare. Ea are efectul unui blestem necruțător. Du-i acestei femei păcătoase banii înapoi și, dacă izbutești să-mi aduci voalul, eu îți plătesc trei sute de lire sterline.

— Trebuie să-mi lași ceva timp, ca să mă gîndesc la propunerea dumitale, i-am răspuns.

Abu Tabah dădu din cap.

— Marţea viitoare vin aici cîţiva bărbaţi sfinţi, care fac lunga călătorie de la Ispahan pînă la Cairo, numai ca să vadă acest sfînt burko. Aşa că nu-ţi mai rămîn decît cinci zile ca să aduci la îndeplinire dispoziţia mea.

—Şi dacă nu primesc ?

Abu Tabah ridică din umeri.

— Atunci m-aş vedea silit să anunţ poliţia de dispariţia voalului, ceea ce ar da naştere la un scandal enorm. Negustorul Ali Mohammed, ca şi femeia Shamarah ar fi arestaţi, ceea ce iarăşi n-ar fi de dorit. Dar şi dumneata ai fi arestat şi aceasta ar fi şi mai penibil, pe lîngă faptul că în acest caz nici contul dumitale la bancă n-ar creşte cu trei sute de lire sterline.

— E drept, ar fi foarte neplăcut. Dar ce s-ar întîmpla, dacă eu ţi-aş lua-o înainte şi te-aş da pe mîna poliţiei ?

— Poţi face liniştit şi această încercare.

Dar am întins mîna spre uşă, căci aveam toate motivele să nu mă scol încă din pat.

— Ma'salama (rămîi cu bine), i-am spus eu. Nu este nevoie să-mi pui în ordine lucrurile din cameră. Te aştept mîine dis-de-dimineaţă. După orele opt, hotelul este deschis pentru toată lumea şi ar fi mai bine ca la vizitele dumitale viitoare să te serveşti de uşa principală şi nu să intri prin fereastră.

Abu Tabah mă salută cu ambele mîini, apoi, cu capul sus ieşi din cameră. Tare aş fi vrut să ştiu cum va fi explicat portarului prezenţa lui subită în hotel ! Dar, în definitiv, asta era o chestiune care nici nu mă interesa.

După ce am închis mai întîi fereastra, am dezlegat cutiuţa de lemn de santal şi inelul de la ge-

nunchiul meu sting, pe care le fixasem acolo cu ajutorul unui șnur. Numai împrejurării acesteia îi datorăm faptul că cele două prețioase obiecte nu erau acum în mîinile lui Abu Taibah. Și tot prin această măsură de precauție se explică de ce nu mă adormiseră passele magnetice ale egipteanului, căci șnurul strîns legat de picior îmi cauza o durere puternică.

Am deschis cutiuța de lemn de santal și după aceea o cutiuță de argint, care se afla înăuntru apoi am privit extaziat la minunatul voal, plin de perle și de broderii încîntătoare. Burko-ul era din cea mai fină mătase de Tussur și țesătura atît de fină, că tot voalul, lung de un metru și jumătate și lat de șaizeci și cinci de centrimetri, putea fi tras printr-un inel. Strîns, îl puteai ascunde într-o mînă.

Era de o formă neobișnuită, căci îi lipsea panglica frontală așa că semăna mai degrabă cu un yashmak decît cu un burko. Voalul era presărat cu perle de diferite mărimi și de o curățenie perfectă. Chiar numai valoarea perlelor era destul de însemnată, dar mult mai mare era valoarea lui istorică, ținînd seama de faptul că voalul avea o vechime excepțională. După părerea mea, dacă pierderea voalului ajungea de domeniul public, firma Murphy & Co. ar fi putut vinde, cu ușurință, trei copii ale voalului, unor colecționari bogați, care nu și-ar fi făcut scrupule de conștiință cumpărînd piese scumpe, chiar dacă erau de furat. Ulterior, firma mea ar fi putut vinde și originalul unui muzeu sau moschei. Și într-adevăr, aceasta ar fi însemnat o bună, chiar foarte bună afacere.

Dis-de-dimineață m-am dus la locuința particulară a unui anume Suleyman Levi, pe bulevardul Clo-Bey, cu care mai făcusem eu și înainte cîteva afaceri.

5

Lunea următoare, pe la orele nouă seara, o bătrînă egipteană se apropria de o portiță tăiată în zidul înconjurător al uriașei grădini care făcea parte din palatul lui Yussuf Bey. Femeia era îmbrăcată, de sus pînă jos, într-un veșmînt negru și purta pe față un voal de crep negru și de nas îi atîrna un inel mare de alamă. Ca să știți de la început — eu însumi mă deghizasem în chipul acesta. Abu Tabah care mă întovărășise pînă aici dispăru în umbra înîntunecată a zidului din față și nu l-am mai putut recunoaște.

Am bătut în poartă, de trei ori mai încet apoi de două ori mai repede. Portița se deschise imediat și m-am trezit în față cu mutra respingătoare a unui negru uriaș.

— Eu sînt trimisa negustorului Ali Mohammed, i-am spus eu cu o voce tremurătoare, zdrobită. Du-mă la lady Shamarah.

— Arată-mi inelul cu pecete, ripostă eunucul și întinse mîna lui mare, cărnoasă prin crăpătura porții.

I-am dat inelul pe care norocul a făcut să-l găsesc în tarbușul prietenului meu Ali Mohammed. Negrul vorbi în grădină cu o femeie, apoi poarta se deschise mai larg, așa că m-am putut strecura înăuntru.

Și iată-mă în grădinile haremului lui Yussuf Bey, acoperite de o frumusețe stranie sub lumina argintie a luminii lunii. În fund se înălța clădirea principală cu minunatele ferestre de Mushrabyieh, asemănătoare unor voaluri fine de femeie. Palmieri zvelți își înălțau coroanele către cerul presărat cu stele. Se prea poate ca poveștile din „O mie și una de nopți" să se fi petrecut prin aceste grădini izolate, căci nimic nu se schimbase pe aici din timpurile vechi ale Califatului.

O fată, învăluită într-o mulțime de voaluri, se afla în fața mea. Nu se vedea din ea decît o pereche de pantofi mari și niște ochi negri strălucitori; lîngă negrul uriaș părea un copil mic. Din prima clipă uram pe acest eunuc necioplit. Prea îmi aducea aminte de negrul pe care-l văzusem în pivnița lui Abu Tabah.

— Vino repede după mine, măicuțo, îmi spuse ea. Tu rămîi la poartă, se adresă apoi cu ton poruncitor negrului.

Am urmat-o în tăcere și am văzut că o ia pe o cărare, care mergea paralel cu zidul grădinii și era cu totul în umbră. Peste grădini plutea mirosul amețitor al trandafirilor. În mijloc se afla un lac mare înconjurat de marmură. Pe marginea lacului cîteva chioșcuri zăceau tăcute sub frunzișul unor salcîmi înalți. După cîtva timp am ajuns la clădirea principală, pe care am înconjurat-o. Misterioasele ferestre de Mushrabieh erau în plină bătaie a lunii, dar din dosul lor nu se vedea nici o lumină. În sfîrșit, am intrat într-un fel de gang descoperit, cu podeaua de mozaic. Din cînd în cînd, luna ne trimitea razele ei, care străbăteau cu greutate prin frunzișul des al plantelor agățătoare, care se încolăceau pe coloanele

gangului. Aceasta se sfîrșea în fața unei uși mici, ferecată cu nenumărate ținte și șine de alamă. Conducătoarea mea a descuiat și am intrat înăuntru.

La început am rămas în întuneric complet, dar după cîtva timp, fata aprinse o lanternă, pe care o luă dintr-un ungher. Apoi am urcat o scară de lemn trecînd printr-o altă ușă la fel de ferecată cu fier și care mai degrabă se potrivea cu o închisoare decît cu un palat. Fata puse lanterna pe ultima treaptă a scării și mă împinse ușor într-o odaie mică, octogonală, cu pereții îmbrăcați în lemn. Ornamentații bogate de sidef erau incrustate în lemn și dușumeaua acoperită cu covoare grele, moi. Mirosea peste tot a mosc, un parfum care îmi este cu totul nesuferit.

Fata ridică o perdea, în dosul căreia se văzu o ușă în formă de potcoavă; am rămas singur cu gîndurile mele. Dar nu prea mult, căci conducătoarea mea apăru din nou, de astă dată printr-o ușă secretă tăiată chiar în îmbrăcămintea de lemn a zidului. O muzică încetă, dulce, se auzea de dincolo de deschizătură și, luîndu-mă după fată, am intrat într-o încăpere minunată și m-am pomenit în fața celebrei Shamarah.

Pereții camerei erau îmbrăcați în marmură verde-închis. O plasă splendidă, în zăbrele de Mushrabyieh, acoperea fereastra și un divan mare de abanos ocupa unul din pereți. Avea picioarele de leopard și era bătut cu bronz mat. Pe divan, nenumărate piei de leopard și perne moi, de mătase verde, bogat brodate cu aur. Locul ocupat de divan era înălțat cu trei trepte. În mijlocul camerei țîșnea voios o fîntînă și în bazinul ei înotau sumedenii de pești aurii și argintii.

Și aici podeaua era acoperită cu covoare moi, iar în fund se vedea un vas mare de alamă din care se ridica fum de tămîie.

Shamarah se afla întinsă pe divan și trebuie să spun drept, că era într-adevăr atît de frumoasă pe cît se spunea. Mișcările ei erau grațioase și aminteau pe cele ale unui animal de pradă. Îi admiram făptura ei și ochii negri, fascinanți. Purta un turban alb, imaculat, de mătase, înfrumusețat printr-o agrafă veche egipteană în email fin. Aș fi dat pe loc o sută de lire sterline pentru ea. N-aș putea să descriu în amănunt cum era îmbrăcată, pentru că am uitat și apoi, prea eram emoționat. Îmi mai aduc aminte de un lucru: purta multe bijuterii care de care mai scumpe. Mîinile ei erau încărcate de inele superbe, iar pe la încheieturile picioarelor străluceau paftale de preț. La degetul cel mare de la piciorul sting se vedea un minunat rubin „sînge de porumbel". Unghiile de la picioarele ei fine erau îngrijite deosebit de frumos și vopsite cu henna roșie.

— Ai adus voalul ? mă întrebă ea, privindu-mă fix.

— Negustătorul Ali Mohammed mi-a poruncit să-i aduc mai întîi prețul cuvenit și apoi să-ți înmînez singura avere a unui om sărac, oh ! tu, bijuterie a văii Nilului, am ripostat cu domol.

Shamarah se ridică de pe divan și încruntă fruntea. Ochii ei fulgerau mînios și călcă în picioare o pernă de pe podeaua de mozaic.

— Vreau să am voalul imediat ! exclamă ea poruncitor. Îi voi trimite un cec lui Ali Mohammed

— Oh ! Lună a răsăritului, am ripostat eu, tu care încînți sufletele oamenilor cărora le este dat să te privească, eu nu sînt decît o biată femeie bătrînă,

urîtă, care se încălzește la razele frumuseții și farmecului. Tu nu ai sufletul să mă ruinezi, pe mine, o bătrînă fără nici o putere. Trebuie să am suma convenită ca preț al cumpărăturii. Dă ordin ca ea să-mi fie numărată în această pungă de piele.

Mi-am ascuns pe cît am putut mîinile și am pus pe măsuța de lîngă divan punga de piele.

— După ce voi primi întreaga sumă, îți voi înmîna yașmakul împodobit cu perle, care nu trebuie să fie purtat decît de o femeie frumoasă ca tine, oh! tu, fiică a parfumului de mosc și ambră!

Urmă o tăcere, întreruptă numai de plescăitul melodic al fîntînii. Shamarah îmi aruncă o privire plină de venin și ură, apoi șușoti ceva cu fata care mă adusese acolo și care părea a fi confidenta ei.

— Aș putea porunci să fii aruncată în cea mai adîncă pivniță a haremului, spuse ea furioasă și întinse spre mine mîna ei împodobită cu bijuterii. Nimeni n-ar simți lipsa ta, mumă a grijei și a necazului!

— Atunci nici tu n-ai mai avea voalul, tu, cea mai minunată perlă a Egiptului. Negustătorul Ali Mohamed așteaptă afară la poartă și nu-l va da din mînă pînă nu va avea banii în buzunar.

— Ali Mohammed este un ovrei ordinar, fecior al unui ovrei și mai zgîrcit, care umblă peste tot cu mîinile murdare fără să se spele, un om care mănîncă pînă și carne de porc împuțită, un animal necurat, un păduche în pielea unei maimuțe nerușinate! exclamă ea înfierbîntată.

Făcu semn unei servitoare, care stătea în spatele meu, o asiriană drăguță și deșteaptă.

— Numără-i banii în pungă! porunci Shamarah, ca să scăpăm de această vrăjitoare, de această vră-

jitoare bătrînă, ordinară, urîtă; să nu-i mai văd mutra ei plină de creţuri !

— Tu, izvor al dreptăţii, tu, cea mai frumoasă dintre Huris, care este atît de mîndră, că uitîndu-se la ea, bărbaţii îşi pierd minţile, am răspuns eu.

— Servitoarea luă o cutie de lemn dintr-un dulap săpat în perete şi numără din ea bancnote şi monede de aur, pînă ce o goli.

— Nu mai sînt, spuse fata, şi mai lipsesc o sută de lire.

— Este mai mult decît destul. M-am ruinat de tot . Dă-mi voalul şi piei !

— Oh ! minune a paradisului, i-am răspuns speriat, negustătorul Ali Mohammed nu-şi va da niciodată aprobarea. Dar eu sînt sigură, că nu va spune nimic, dacă în locul sumei ce-ţi lipseşte, vei pune agrafa de la turbanul tău.

— Lătură împuţită ! răcni ea furioasă. Bijuteria aceasta frumoasă nu trebuie să fie atinsă de ghearele tale ! Iată aici ce-ţi lipseşte ţie ! Şi spunînd aceasta scoase din deget un inel mare de smarald şi-l aruncă cu dispreţ peste bani. Cu asta se împlineşte suma, ba o şi întrece chiar. Şi acum dă-mi voalul.

M-am întors către servitoarea care numărase banii pe măsuţă.

— Oh ! tu mîndră, delicată coasă argintie de lună, pe care nici măcar paradisul strălucitor n-o poate pune în umbră, bagă, te rog, banii în pungă, pentru că mîinile mele sînt bătrîne şi tremură.

Asiriana vîrî banii şi bancnotele în punga de piele cu atîta indiferenţă, de parcă ar fi pus nişte fasole la fiert într-o oală. Vedeam acum ce valoare aveau banii în haremul lui Yussuf Bey şi-am început a înţelege cîtă dreptate avea Abu Tabah cînd

a spus că nu va trece mult și Shamarah va ruina pe Bey.

Am legat punga de brîul de piele pe care-l purtam sub veșmîntul meu negru și am pus pe masă un pachet mic învelit în mătase.

Iată voalul. Povestea pe care ți-am spus-o mai înainte a fost numai un vicleșug, cu scopul de a pune la încercare mărinimia ta, tot așa după cum și tu ai vrut să vezi cît sînt de cinstită atunci cînd, la început, n-ai vrut să-mi dai banii.

Această egipteancă fără inimă avea, sînt sigur, cel mai frumos corp pe care l-am văzut vreodată.

— Safieh, adu-mi oglinda, exclamă ea.

Servitoarea îi dădu ascultare și-i întinse o oglindă de argint. Cînd se uită în ea, ochii îi luceau plini de entuziasm și un fior de admirație pentru propria ei frumusețe păru a-i trece prin tot corpul. Deodată zvîrli oglinda pe perne și își întinse brațele.

— Nu sînt eu cea mai frumoasă femeie din tot Egiptul ? Eu sînt stăpîna bărbaților. Le calc inimile în picioare și puterea mea este mai mare decît aceea a regilor !

Apoi își schimbă trăsăturile feței și înainte de a-i putea face vreunul din complimentele pe care i le pregătisem, exclamă :

— Trimite pe Amineh la Mahmut. Să-i spună că baba pleacă. Apoi mi se adresă mie: așteaptă afară în antreu. Prezența ta îmi produce greață, tu mumă a grijii și a tristeții.

— Aud și dau ascultare poruncii tale, tu floare a mărului de granată.

Am ieșit cu pași mărunți din cameră și am rămas în așteptare în încăperea octogonală. Camera n-avea nici o fereastră și era luminată numai de o

lanternă îmbrăcată în mătase. Dar n-am așteptat mult în semiîntunericul de acolo. Asiriana, care se înfășurase iarăși în voalurile și stofele ei, deschise ușa și coborî scara împreună cu mine.

Ia-o înainte, frumoasă fiică a soarelui, i-am spus eu, căci nu aveam poftă să mă trezesc cu un pumnal între coaste.

Fără să scoată un cuvînt, o porni înainte, așa că îmi părea oarecum nejustificată teama mea. Tăcute, am trecut prin gangul de plante agățătoare. Umbrele grădinii păreau a se fi făcut și mai adînci și mai întunecate și mergeam pipăind cu grijă zidul.

Conducătoarea mea se opri sub un copac mare, stufos, înflorit. Știam că eram aproape de portița din zid prin care intrasem.

— Eu trebuie să mă duc înapoi, băbuțo, îmi spuse ea deodată. Acolo e poarta și Mahmut o să-ți dea drumul.

— Rămîi cu bine, fiică a caisului, am ripostat eu. Să dea Alah Mărinimosul și Milosul, ca să fii apărată întotdeauna și să te măriți cu un prinț al Persiei.

Fugi, ușoară ca o căprioară, dar eu am rămas cu o anumită senzație că încă mai sînt amenințat de o primejdie. Am făcut cîțiva pași, cu extremă prudență, și mi-am pus mîna pe cap, aceasta reprezentînd o măsură de precauție pe care o învățasem tot în Orient.

Că teama era justificată, m-am convins numaidecît, pentru că nu mai aveam decît trei pași pînă în poartă, cînd m-am trezit cu un laț peste cap. Apoi cineva trase scurt de frînghie.

Dacă nu aș fi avut mîna deasupra capului și, deci putința să trag latul în jos, viața mea n-ar mai fi valorat nici doi gologani de aramă.

Negrul, pe la spate, sări asupra mea. M-am întors repede lovindu-l peste gură cu coada revolverului meu, dar atît de tare, că bietul om, surprins de rapiditatea ripostei mele, își scuipă toți dinții din gură.

— Deschide poarta, porc negru, ciine rîios, — sau îți fac o gaură în căpățina asta ticăloasă ! Desigur că stăpîna ta ți-a poruncit să vezi dacă sînt în stare să scap de asemenea atacuri. Vrea să se convingă, dacă mi se poate încredința o sumă atît de importantă.

Peste cîteva clipe eram în stradă, în fața grădinilor lui Yussuf Bey. Am pipăit punga de piele; eram foarte mulțumit, căci în realitate îi dădusem Shamarahei o excelentă falsificare a voalului pe care Suleyman Levi, meșter neîntrecut în asemenea chestii, mi-o făcuse în ultimele patru zile.

Din umbra zidului de peste drum se desprinse Abu Tabah.

— Repede, în tot momentul ne putem trezi cu urmăritorii. Așteaptă arabiycha ?

— Ai voalul la dumneata ? întrebă el, și, pentru prima oară, descoperii la el semne de agitație.

— Da. Cum ne urcăm în trăsură, ți-l dau.

Am mers unul lîngă altul pe strada pustie, pînă ce am ajuns în dreptul unui palmier singuratic. Acolo aștepta o trăsură cu doi cai. Înțelegeam perfect de bine nerăbdarea însoțitorului meu și, de aceea, i-am înmînat faimoasa cutie din lemn de santal, pe care o găsisem în tarbușul lui Ali Mohamed. Cînd trăsura ajunse la colțul străzii, Abu Tabah aruncă o privire asupra voalului sfînt ale cărui perle străluceau în bătaia lunii. El nu atinse relicva cu mîna, ci închise cutia la loc și o ascun-

se sub haină. După aceea am auzit un fîșnit de hîrtie și Abu Tabah îmi înmînă un pachet de bancnote prins cu un inel de cauciuc.

— Iată trei sute de lire sterline. O sută reprezintă despăgubirea pentru comisionul restituit și două sute pentru readucerea voalului.

Am desfăcut prudent punga de piele și am vîrît bancnotele lîngă suma cealaltă. Era și mai mulțumit ca înainte, pentru că în cutia cu relieva sfîntă pe care i-o dădui lui Abu Tabah se afla cea de-a doua imitație făcută de Suleymen Levi. În patru zile executase omul două duplicate excelente.
Cînd am ajuns la casa unde mă deghizasem, Abu Tabah mă părăsi, astfel ca să mă pot transforma iarăși într-un englez civilizat.

Se despărți de mine zîmbind.

6

Trecuse de-acum miezul nopții, cînd am ajuns la hotel. Am intrat direct în camera mea, am întors comutatorul de pe masă și m-am apucat să scriu o scrisoare pentru firma mea. Se petrecuse ceva cu broasca servietei mele și m-am enervat destul pierzînd multă vreme pînă am putut-o deschide.

Din mijlocul unei grămezi mari de corespondență comercială am scos un pachețel sigilat pe care l-am împachetat încă o dată, cu grijă, scriind adresa pe el : Firma Murphy & Co., Birmingham. A doua zi de dimineață l-am dus la poștă, m-am înapoiat la hotel și m-am întins să mă odihnesc, pentru că toată noaptea lucrasem la raportul meu. Visasem pe Abu Tabah

și pe acei oameni sfinți care făcuseră lungul drum de la Ispahan pînă aici, numai ca să arunce o privire asupra sfîntului voal.

Exact după două săptămîni mi-am scos o scrisoare recomandată, care mi-a fost adusă tocmai cînd mă pregăteam să intru din holul hotelului în restaurant.

Neville Kernaby, Esq.
Hotel Shepheard
Cairo, Egipt

Stimate domnule Kernaby,

Odată cu prezenta, vă înapoiem voalul de mătase pe care mi l-ați trimis drept voalul original al celebrei Seyiedeh Nefiseh. Ne-ați scris că el ar fi fost furat din mormîntul ei aflat în orașul califilor. Comunicarea dumneavoastră, că ați putea achiziționa pentru firma noastră această piesă, plătind-o cu o mie de lire sterline, nu reprezintă nici un interes pentru noi și vă rugăm ca și pe viitor să renunțați a ne mai trimite astfel de obiecte, care de la început se recunosc ca falsificate. E drept că și noi fabricăm duplicate, dar, după cum trebuia să știți, nu cumpărăm niciodată.

Cu toată stima,
Lloyd Lewellyn
pentru firma Murphy & Co.

Nu-mi venea să cred că e adevărat ceea ce citeam, am rupt pachetul și am rămas cu ochii holbați la yașmac. În comparație cu originalul, mătasea era mai aspră, broderia de mai mult gust, dar nu trebuia să fii prea cunoscător, ca să-ți dai seama

că ai de-a face cu o imitație. Era unul din duplicate le executate de Suleyman Levi !

Apoi, încetul cu încetul, se făcu lumină în creierul meu. Inainte de vizita mea în haremul lui Yussuf Bey, încuiasem pachetul sigilat, în care se afl originalul, în servieta mea de piele și, de la despărțire mea de Abu Tabah, pînă la înapoierea l hotel, trecuse mai mult de o oră.

Și acum am înțeles eu, de ce am avut atîta d lucru, în noaptea aceea, cu broasca servietei mele după cum, tot acum am înțeles și zîmbetul ciuda pe care mi-l adresase Abu Tabah !